

APRIL

Valentin Cundrič

Nekdo je v meni
s tisoč obrazi
in enim morjem.

Vznemirjene ptice
so moje misli,
grmi na robu jase
moje roke.

Ni me spoznati,
kadar ga slišim
ob obali hoditi
in šteti galebe.
Modrina mi s prozorno roko
oči odpre in gleda vame.

Nekdo je v meni.
S tisoč obrazi in enim morjem.
Morda travnik s tisoč drevesi.
Morda potok s tisoč dragulji.
Človek s tisoč mladostmi!

Naj me v spanju ne zapusti!
Srečne ptice so moji dnevi...

DOMOTOŽJE

Valentin Cundrič

Prijatelju Lojzetu

V domotožje
se drobi večerni kruh.
Pogledi, prekriti
z luskami otožja,
potemniijo.

Bržčas obstojijo
celo statve glasu,

saj nima nihče
nič povedati
potrli noči
in še bolj potrtem ljudem.

Drobtine domotožja
držimo v dlaneh,
molčeči
in sto let
in še sto let
bi živila
žalost v nas,
če ne bi sonce
zjutraj
porušilo zidov teme
in zidov spomina.

PAJČOLAN IZ MESEČINE

Matej Bor

OSEBE:

DR. IVAN BRODAR	TUPI	} študenta
HERMA BRODAR, njegova žena	LASI	
HEDA BRODAR	KATRA, postrežnica	}
IDA BRODAR	PACIENTKA	
ALEŠ	HIŠNIK	}
BUMFI	ANA	
CIRI	JAKOB	

PROLOG

ANA (*gledajoč za starejšim človekom, ki je ravnokar pobral kovček, orgel klobuk na glavo, se še enkrat ozrl nazaj, čakaje, da mu bo kdo kaj rekel, a ko je videl, da čaka zaman, prijel za kljuko in odšel*): Bog pomagaj, saj ga ne moremo kaj tako pustiti... Naj ga pokličem nazaj?

JAKOB: Ne. Naveličal sem se ga.

ANA: Saj se je tudi on vas, gospod Jakob.

JAKOB (*se zaziblje v gugalniku in puhne dim v zrak*): No, torej.

ANA: Ampak, se vam ne zdi, da nam bo manjkal?